

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 100/04-126

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. októbra 2004 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Eduarda Báránya a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť Ing. J. M., bytom P., zastúpeného advokátom Mgr. R. T., PhD., Advokátska kancelária, B., ktorou v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 21 Tpo 64/03 namietal

a) porušenie čl. 5 ods. 4 v spojení s čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky tým, že sťažovateľovi nebolo doručené stanovisko Krajskej prokuratúry v Trenčíne k jeho žiadosti o prepustenie z väzby, a tým, že o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby bolo rozhodnuté bez výsluchu sťažovateľa;

b) porušenie čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 46 ods. 1 a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky tým, že uznesenie Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 21 Tpo 64/03 z 9. januára 2004 nebolo dostatočne zdôvodnené;

c) porušenie čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky tým, že uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 v spojení s uznesením

Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 21 Tpo 64/03 z 9. januára 2004 nedošlo k jeho prepusteniu z väzby ;

d) porušenie čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky tým, že nebolo rozhodnuté o jeho alternatívnej žiadosti o prepustenie z väzby na základe sľubu;

e) porušenie čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky tým, že o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby bolo rozhodnuté s priet'ahmi, a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Tpo 64/03 p o r u š i l

a) čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že sťažovateľovi nebolo doručené stanovisko Krajskej prokuratúry v Trenčíne k jeho žiadosti o prepustenie z väzby;

b) čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky tým, že uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 21 Tpo 64/03 z 9. januára 2004 nebolo rozhodnuté o alternatívnej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na základe sľubu.

2. Ing. J. M. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 16 680 Sk (slovom šesťtisícšesťstoosemdesiat korún slovenských), ktorú je Krajský súd v Trenčíne p o v i n n ý vyplatiť jeho advokátovi Mgr. R. T., PhD., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti Ing. J. M. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. I. ÚS 100/04-76 z 9. júna 2004 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť Ing. J. M., bytom P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. R. T., PhD., Advokátska kancelária, B., ktorou v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 21 Tpo 64/03 namietal

a) porušenie čl. 5 ods. 4 v spojení s čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) tým, že sťažovateľovi nebolo doručené stanovisko Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) k jeho žiadosti o prepustenie z väzby, a tým, že o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby bolo rozhodnuté bez výsluchu sťažovateľa;

b) porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1 a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy tým, že uznesenie Okresného súdu v Trenčíne (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 21 Tpo 64/03 z 9. januára 2004 nebolo dostatočne zdôvodnené;

c) porušenie čl. 5 ods. 3 dohovoru, ako aj čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 21 Tpo 64/03 z 9. januára 2004 nedošlo k jeho prepusteniu z väzby;

d) porušenie čl. 5 ods. 3 dohovoru, ako aj čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že nebolo rozhodnuté o alternatívnej žiadosti o prepustenie z väzby na základe sľubu;

e) porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru, ako aj čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby bolo rozhodnuté s priet'ahmi.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval

ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže tak sťažovateľ podaním z 11. augusta 2004, ako aj krajský súd vo vyjadrení zo 6. júla 2004 vyslovili súhlas s tým, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení účastníkov konania nachádzajúcich sa v jeho spise.

Zo sťažnosti a doplnujúcich podaní vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru v Prešove zo 14. augusta 2002 bolo začaté trestné stíhanie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona. Uznesením prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) z 9. októbra 2002 bola táto trestná vec prikázaná krajskej prokuratúre. Opatrením generálnej prokuratúry z 29. novembra 2002 bola vo veci podozrenia z trestného činu podvodu v súvislosti s Devín bankou, a. s. v konkurze, v ktorej konalo Oddelenie vyšetrovania Banská Bystrica – odbor vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti sekcie justičnej polície Policajného zboru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „oddelenie vyšetrovania“), poverená výkonom prokurátorského dozoru krajská prokuratúra. Uznesením oddelenia vyšetrovania z 9. decembra 2002 bolo voči sťažovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 ods. 4 písm. b) a ods. 5 Trestného zákona. Krajská prokuratúra 13. decembra 2002 podala okresnému súdu návrh na vzatie sťažovateľa do väzby. Uzneseniami okresného súdu sp. zn. 1 Tp 114/02 zo 14. decembra 2002 a krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 72/02 zo 16. januára 2003 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Uznesením vyšetrovateľa oddelenia vyšetrovania z 24. apríla 2003 boli spojené na spoločné konanie s trestnou vecou sťažovateľa vo veci sprenevery aj trestné veci vraždy A. B., Š. H. a Z. N. Uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tpn 50/2003 z 2. júna 2003 bola lehota trvania väzby sťažovateľa predĺžená do 30. novembra 2003. Krajská prokuratúra podala 11. novembra 2003 okresnému súdu návrh na predĺženie väzby viacerých obvinených vrátane sťažovateľa do 30. mája 2004. Keďže tento návrh sťažovateľovi, ale ani jeho obhajcom doručený nebol, obhajcovi 19. novembra 2003 nahliadol do spisu okresného súdu sp. zn. 5 Tp 135/2003 a rovnako aj do evidencie rozdeľovania vecí za účelom preverenia, či bol návrh krajskej prokuratúry pridelený zákonnému sudcovi. Z tohto nahliadnutia vyplynulo, že opatrením predsedníčky okresného súdu z 30. septembra 2003 v súvislosti

s odchodom sudkyne Z. na krajský súd mala vo všetkých veciach týkajúcich sa osoby sťažovateľa doručených po 1. septembri 2003 rozhodovať sudkyňa J.. V podaní z 20. novembra 2003 adresovanom okresnému súdu namietol sťažovateľ prostredníctvom obhajcu porušenie práva na zákonného sudcu v súvislosti s miestnou nepríslušnosťou okresného súdu pri rozhodovaní o návrhu krajskej prokuratúry na predĺženie väzby, pričom zároveň namietol aj zaujatosť senátu. Uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 135/03 z 21. novembra 2003 bolo rozhodnuté, že predsedníčka senátu J. a prísediaci sudcovia nie sú vylúčení z prejednávania návrhu krajskej prokuratúry. Ďalším uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 135/03 z 21. novembra 2003 bola lehota trvania väzby sťažovateľa predĺžená do 29. februára 2004. Proti obom uzneseniam okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť 4. decembra 2003. Uznesením krajského súdu sp. zn. 21 Tpo 63/03 z 9. januára 2004 bola zamietnutá sťažnosť týkajúca sa námietky zaujatosti, resp. miestnej nepríslušnosti súdu. Ďalším uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 48/03 z 9. januára 2004 bola zamietnutá sťažnosť proti predĺženiu väzby do 29. februára 2004.

Žiadosťou doručenou krajskej prokuratúre 21. novembra 2003 požiadal sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu o prepustenie z väzby a alternatívne, pre prípad nevyhovenia tejto žiadosti, aj o nahradenie väzby sľubom sťažovateľa. Krajská prokuratúra, ktorá žiadosti sama nevyhovela, túto postúpila okresnému súdu 24. novembra 2003, pričom s jej písomným stanoviskom nebol sťažovateľ, ale ani jeho obhajca oboznámený.

Sťažovateľ podaním zo 4. decembra 2003 namietol miestnu príslušnosť okresného súdu, ako aj zaujatosť sudkyne J. v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 bola žiadosť o prepustenie z väzby bez vypočutia sťažovateľa zamietnutá, pričom o alternatívnej žiadosti smerujúcej k nahradeniu väzby prijatím sľubu okresný súd nerozhodol. Uznesenie bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 16. decembra 2003.

Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 podal sťažovateľ prostredníctvom obhajcu sťažnosť, ktorá bola uznesením krajského súdu sp. zn. 21 Tpo 64/03 z 9. januára 2004 na neverejnom zasadnutí zamietnutá. Toto uznesenie bolo doručené 29. januára 2004.

Napokon uznesením krajskej prokuratúry z 22. januára 2004 bol sťažovateľ prepustený na slobodu.

Argumentácia sťažovateľa je nasledovná:

a) Porušenie čl. 5 ods. 4 v spojení s čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy vidí sťažovateľ jednak v tom, že okresný súd a krajský súd rozhodli o jeho žiadosti o prepustenie z väzby bez toho, aby mu poskytli písomné stanovisko krajskej prokuratúry, ktorou táto reagovala na žiadosť sťažovateľa, a jednak v tom, že všeobecné súdy rozhodli o jeho žiadosti na neverejnom zasadnutí, teda v neprítomnosti sťažovateľa a bez toho, aby sa mohol pred všeobecným súdom osobne vyjadriť. Takýto postup všeobecných súdov je porušením princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasťou práva na spravodlivý súdny proces. Sťažovateľ v dôsledku postupu všeobecných súdov nemal možnosť osobne predniesť svoje argumenty a okrem toho bol voči krajskej prokuratúre znevýhodnený. Je síce pravdou, že podľa platného Trestného poriadku všeobecné súdy mohli o žiadosti sťažovateľa konať a rozhodovať na neverejnom zasadnutí, avšak vzhľadom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktorú sťažovateľ konkrétne poukazuje, mali zvoliť formu verejného zasadnutia, ktorou by urobili zadosť požiadavkám kladeným dohovorom.

b) a c) Porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1 a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy nedostatočným zdôvodnením uznesenia okresného súdu sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 21 Tpo 64/03 z 9. januára 2004 a ďalej porušenie čl. 5 ods. 3 dohovoru, ako aj čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy neprepustením sťažovateľa z väzby zdôvodňuje sťažovateľ v podstate rovnakými argumentmi. Uznesenia všeobecných súdov neobsahujú odkazy na konkrétne okolnosti alebo skutočnosti majúce vplyv na trvanie väzby. Sú preto nepreskúmateľné. Pokiaľ okresný súd v súvislosti s kolúznou väzbou poukazuje na to, že dôkazy z prípravného konania neboli ešte vykonané na hlavnom pojednávaní, nemožno takúto argumentáciu považovať za presvedčivú, lebo dôkazy získané v prípravnom konaní sú riadne zadokumentovanými procesnými úkonmi. Chýbajú aj argumenty zdôvodňujúce primeranosť

a proporcionálnosť väzby v tomto prípade. Ani argumentácia krajského súdu nie je dostatočná, lebo je povrchná a všeobecná. Z uznesenia krajského súdu sa nedá zistiť, aká konkrétna skutočnosť objektívne odôvodňuje obavu z kolúzie. Zo žiadneho z procesne zabezpečených dôkazov pritom nevyplýva, že by sťažovateľ vytváral nejaké fiktívne dôkazy zakrývajúce jeho trestnú činnosť alebo že by zahladzoval stopy trestnej činnosti. Krajský súd sa nezaoberal ani namietanou právnou kvalifikáciou skutku. Zo zabezpečených dôkazov vôbec nevyplýva, že by sa bol sťažovateľ akýmkoľvek spôsobom podieľal na „*tunelovaní*“ Devín banky, a. s.

d) Porušenie čl. 5 ods. 3 dohovoru, ako aj čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy vidí sťažovateľ aj v tom, že súdy nerozhodli o jeho alternatívnej žiadosti o prepustenie z väzby na základe sľubu. Sťažovateľ totiž pre prípad, že by všeobecné súdy dospeli k záveru o existencii obavy z kolúzie, alternatívne požiadal aj o prepustenie z väzby na základe prijatia sľubu. Všeobecné súdy o tejto jeho žiadosti meritórne nerozhodli, lebo vo výrokovej časti uznesenia okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nie je o alternatívnej žiadosti zmienka. Iba z odôvodnenia uznesenia okresného súdu vyplýva, že s poukazom na ustanovenie § 73 ods. 1 Trestného poriadku v danom prípade vôbec nemožno nahradiť väzbu prijatím sľubu, lebo jestvuje obava z kolúzie v zmysle § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Preto okresný súd o sľube sťažovateľa ani nerozhodoval. Krajský súd v tejto súvislosti iba uviedol, že prijatie sľubu je v danom prípade zo zákona vylúčené v zmysle § 73 ods. 3 Trestného poriadku, pričom aj väzobný dôvod podľa § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nahradenie väzby sľubom vylučuje. Preto ani krajský súd o prijatí sľubu nerozhodoval a postup okresného súdu považoval za správny. V skutočnosti však čl. 5 ods. 3 dohovoru vylučuje, aby bolo zákonom obmedzené právo byť prepustený počas konania na záruku. V tomto smere je ustanovenie § 73 ods. 1 a 3 Trestného poriadku v nesúlade s čl. 5 ods. 3 dohovoru. Z judikatúry k čl. 5 ods. 3 dohovoru vyplýva, že je porušením tohto ustanovenia, ak je možnosť prepustenia na záruku vylúčená zákonom v prípadoch, keď je väzba založená na nebezpečenstve recidívy alebo ovplyvňovania svedkov alebo pre taxatívne stanovené trestné činy. Vzhľadom na ustanovenie čl. 154c ods. 1 ústavy mali všeobecné súdy prednostne aplikovať čl. 5 ods. 3 dohovoru, a nie Trestný poriadok.

e) Porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru, ako aj čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy namieta sťažovateľ tým, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby bolo rozhodnuté s priet'ahmi, hoci rozhodovanie malo prebehnúť urýchlene. Žiadosť bola okresnému súdu predložená 24. novembra 2003, pričom rozhodnuté bolo 9. decembra 2003 a k doručeniu uznesenia došlo 16. decembra 2003. Celkom to bolo 23 dní. Táto doba je neprimeraná. To isté sa vzťahuje aj na rozhodovanie krajského súdu, ktoré trvalo 21 dní a ďalších 20 dní trvalo doručenie uznesenia. Preto od podania sťažnosti do doručenia uznesenia krajského súdu prešlo 41 dní. Celkove konanie trvalo 66 dní. Zároveň táto doba znamená porušenie označených práv sťažovateľa aj z pohľadu znemožnenia periodickej kontroly dôvodnosti ďalšieho trvania väzby, lebo až po uplynutí 14 dní od právoplatného skončenia konania o predchádzajúcej žiadosti by mohol žiadosť o prepustenie z väzby opakovať pri použití rovnakých dôvodov.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 21 Tpo 64/03

a) porušenie čl. 5 ods. 4 v spojení s čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy tým, že sťažovateľovi nebolo doručené stanovisko krajskej prokuratúry k jeho žiadosti o prepustenie z väzby, a tým, že o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby bolo rozhodnuté bez výsluchu sťažovateľa;

b) porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1 a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy tým, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 21 Tpo 64/03 z 9. januára 2004 nebolo dostatočne zdôvodnené;

c) porušenie čl. 5 ods. 3 dohovoru, ako aj čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 21 Tpo 64/03 z 9. januára 2004 nedošlo k jeho prepusteniu z väzby;

d) porušenie čl. 5 ods. 3 dohovoru, ako aj čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že nebolo rozhodnuté o jeho alternatívnej žiadosti o prepustenie z väzby na základe sľubu;

e) porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru, ako aj čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby bolo rozhodnuté s priet'ahmi.

Ďalej žiada, aby ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 21 Tpo 64/03 z 9. januára 2004. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia od krajského súdu vo výške 200 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia advokátom.

Z vyjadrenia predsedu krajského súdu JUDr. J. K. zo 6. júla 2004 vyplýva, že prijatá časť sťažnosti nie je dôvodná.

V súvislosti s námietkou uvedenou v bode a) poukazuje na to, že podľa Trestného poriadku sa o žiadosti o prepustenie z väzby rozhoduje na neverejnom zasadnutí, ktorého sa nezúčastňuje ani prokurátor, ani obvinený. Zo zákona je teda dané, že pri rozhodovaní o prepustení na slobodu súd výsluch obvineného nevykonáva. Podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku ak v prípravnom konaní prokurátor žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu nevyhoví, predloží ju bez meškania súdu. Prokurátor pritom nemá stanovenú povinnosť doručovať obvinenému svoje vyjadrenie k jeho žiadosti. Pretože ani súdu prokurátor nedoručuje svoje vyjadrenie k žiadosti o prepustenie, ale iba predloží žiadosť obvineného o prepustenie, súd nemôže doručiť obvinenému stanovisko prokurátora k jeho žiadosti.

V súvislosti s námietkou uvedenou v bode b) je toho názoru, že tak prvostupňové, ako aj druhostupňové uznesenie bolo riadne a náležite odôvodnené v plnom súlade s ustanovením § 134 Trestného poriadku.

V súvislosti s námietkou uvedenou v bode c) pri rešpektovaní ústavne garantovanej nezávislosti sudcov v rozhodovacom procese nemá možnosť bližšie sa vyjadriť k rozhodnutiu o neprepustení sťažovateľa z väzby. Vzhľadom na všetky okolnosti prípadu je však zrejmé, že k prepusteniu sťažovateľa nedošlo výlučne preto, lebo súd považoval za preukázané, že dôvody väzby trvajú.

V súvislosti s námietkou uvedenou v bode d) vyjadruje názor, že s neakceptovaním písomného sľubu ako náhrady za väzbu sa sudy vysporiadali v písomnom odôvodnení svojich rozhodnutí. Keďže sťažovateľ je stíhaný za trestný čin uvedený v § 62 ods. 1

Trestného zákona, je s poukazom na ustanovenie § 73 ods. 3 Trestného poriadku vylúčené prijatie písomného sľubu. Rovnako je tomu tak aj preto, že u sťažovateľa jestvoval väzobný dôvod podľa § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ak je prijatie sľubu zo zákona vylúčené, treba na túto skutočnosť poukázať iba v odôvodnení uznesenia.

V súvislosti s námietkou uvedenou v bode e) treba vychádzať z toho, že žiadosť o prepustenie z väzby bola podaná 24. novembra 2003 a okresný súd o nej rozhodol po dvoch týždňoch 9. decembra 2003. Vzhľadom na rozsah vyšetrovacieho spisu treba rozhodnutie považovať za rýchle a bezprietahové. Krajskému súdu bol spis doručený 31. decembra 2003, pričom rozhodnuté bolo na neverejnom zasadnutí po ôsmich dňoch 9. januára 2004. Pritom 1. a 6. januára 2004 boli štátne sviatky a 2. januára 2004 predseda senátu čerpal riadnu dovolenku. Preto treba urobiť záver, že oba sudy konali bez prietahov a čo najrýchlejšie.

Z repliky sťažovateľa z 11. augusta 2004 vyplýva, že námietky predsedu krajského súdu nepovažuje za dôvodné, pričom znova podrobne opakuje argumentáciu, ktorú už predtým vyjadril v podanej sťažnosti.

Okrem toho sťažovateľ vyčísluje trovy právneho zastúpenia v konaní. Požaduje z tohto titulu priznanie čiastky 146 355,70 Sk. Uplatňuje pritom odmenu za tri úkony právnych služieb, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia, za spísanie sťažnosti ústavnému súdu a za spísanie stanoviska k vyjadreniu krajského súdu. Pritom odmena za jeden úkon právnych služieb je rôzna pri jednotlivých namietaných porušeníach základných práv, a to tak, že ide o čiastky 13 620 Sk a štyrikrát 6 810 Sk. Preto za každý úkon právnych služieb požaduje 40 860 Sk, ako aj štyrikrát 20 430 Sk. Celkom je výška odmeny 122 580 Sk, režijný paušál 408 Sk (trikrát 136 Sk), teda spolu s režijným paušálom je odmena 122 988 Sk. Po zvýšení o 19 % z titulu dane z pridanej hodnoty je výsledná suma náhrady trov právneho zastúpenia 146 355,70 Sk.

II.

Z uznesenia oddelenia vyšetrovania ČVS: VKE-14/OVOZTČ-BB-2002 z 9. decembra 2002 vyplýva, že proti sťažovateľovi a siedmim ďalším obvineným bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b) a ods. 5 Trestného zákona, pričom v prípade sťažovateľa išlo o to, že na základe poverenia M. J. a J. L. spolu s P. V. overili a zistili zostatky na osobnom účte A. B. a o výsledku informovali M. J. Neskôr P. V. a sťažovateľ vypísali a za A. B. podpísali príkaz na prevod sumy 75 940 EUR z účtu A. B. na účet M. J., ako aj príkaz na prevod sumy 70 000 Sk z účtu A. B. na účet M. J.. Tieto príkazy predložili v banke za účelom ich realizácie, ku ktorej aj došlo.

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 Tp 114/02 zo 14. decembra 2002 vyplýva, že z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku bol sťažovateľ spolu s ďalšími siedmimi osobami vzatý do väzby s účinnosťou od 12. decembra 2002.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 72/02 zo 16. januára 2003 vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa a ďalších obvinených proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Tp 114/02 zo 14. decembra 2002 bola zamietnutá.

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 5 Tp 135/03 z 21. novembra 2003 vyplýva, že väzba sťažovateľa a P. V. bola predĺžená o tri mesiace do 29. februára 2004. Podľa názoru okresného súdu návrh krajskej prokuratúry na predĺženie väzby bol sčasti dôvodný. Z dosiaľ zadovážených dôkazov vyplýva dôvodnosť podozrenia, že sa sťažovateľ dopustil skutku, za ktorý je stíhaný. Obvinených treba vypočuť k niektorým zabezpečeným dôkazom, vykonať výsluchy svedkov a konfrontácie. Podľa názoru okresného súdu na tieto úkony postačí doba troch mesiacov. Vzhľadom na to i naďalej trvá dôvod väzby podľa § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 48/03 z 9. januára 2004 vyplýva, že krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 Tp 135/03 z 21. novembra 2003. Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, ktorý predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa na podklade argumentov uvádzaných v návrhu krajskej

prokuratúry, lebo aj on ich považoval za relevantné. Správny je aj záver, podľa ktorého je naďalej daná obava v zmysle § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Zo žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, eventuálne o nahradenie väzby sľubom z 21. novembra 2003 spracovanej obhajcom na desiatich stranách vyplýva, že sťažovateľ namieta existenciu dôvodov kolúznej väzby. V súvislosti s tou časťou skutku, za ktorú je stíhaný sťažovateľ, sa vykonalo už množstvo procesných úkonov, ktoré už postačujú pre rozhodnutie. Zo žiadneho z procesne zabezpečených dôkazov nevyplýva, že by sa sťažovateľ akýmkoľvek spôsobom podieľal na „*tunelovaní Devín banky*“, a rovnako dôkazy nenasvedčujú ani tomu, že by akékoľvek peňažné prostriedky pochádzajúce z Devín banky, a. s., vyberal alebo inak s nimi nakladal. Pravdou je len to, že na požiadanie zistoval, či na účte vedenom v Československej obchodnej banke sú alebo nie sú peniaze. Nie sú nijaké dôkazy na to, že by vypisoval, resp. podpisoval prevodné príkazy na transfer finančných prostriedkov alebo tieto predkladal na realizáciu. Vzhľadom na to, že vykonané úkony sú procesne zabezpečené a použiteľné i v konaní pred súdom, pôsobenie na svedkov alebo spoluobvinených, resp. marenie objasňovania skutočností závažných pre trestné stíhanie neprichádza do úvahy. Väzobný dôvod je významný a dostatočný len vtedy, ak je založený na konkrétnych skutočnostiach. Po celý čas bol sťažovateľ riadne zamestnaný, čo znamená, že finančné prostriedky si trestnou činnosťou nezabezpečoval. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospieva sťažovateľ k záveru, že neexistuje reálna obava z kolúzneho konania v prípade jeho prepustenia z väzby a rovnako neexistujú žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by túto obavu odôvodňovali. Napokon sťažovateľ v tejto súvislosti ešte namieta právnu kvalifikáciu skutku, za ktorý je stíhaný. Je toho právneho názoru, že trestného činu sprenevery sa možno dopustiť iba na cudzej veci, pričom peňažné vklady na účtoch v banke nemožno považovať za vec, ale za právo, resp. pohľadávku. Trestného činu sprenevery sa však nemožno dopustiť prisvojením si cudzej pohľadávky, ale iba cudzej veci.

Pre prípad, že by žiadosti o prepustenie z väzby nebolo vyhovené, požaduje nahradenie väzby písomným sľubom. Poukazuje v tejto súvislosti na ustanovenie čl. 5 ods. 3 dohovoru s príslušnou judikatúrou, z ktorej toto právo vyplýva. Navyše poukazuje na to, že hoci vzhľadom na ustanovenie § 73 ods. 1 a 3 Trestného poriadku je jeho trestná vec

z možnosti nahradenia väzby sľubom vylúčená jednak preto, že ide o kolúznú väzbu, a jednak preto, že je stíhaný pre trestný čin uvedený v § 62 ods. 1 Trestného zákona, vzhľadom na čl. 154c ods. 1 ústavy je povinnosťou všeobecného súdu prednostne aplikovať pred príslušným ustanovením Trestného poriadku ustanovenie čl. 5 ods. 3 dohovoru, keďže tento zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd v tejto otázke. Z tohto ustanovenia dohovoru a z príslušnej judikatúry totiž vyplýva, že pokiaľ vnútroštátne zákonodarstvo niektoré dôvody väzby, resp. niektoré trestné činy vyníma z možnosti prepustenia na záruku, potom je v rozpore s týmto ustanovením.

Žiadosť bola podaná krajskej prokuratúre, ktorá prípisom č. k. 1 Kv 59/02-1323 z 25. novembra 2003 žiadosť predložila okresnému súdu toho istého dňa. Z prípisu krajskej prokuratúry vyplýva, že táto žiadosť sťažovateľa nevyhovela. Navrhla ju zamietnuť z dôvodov uvedených v jej návrhu na predĺženie lehoty väzby z 11. novembra 2003.

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 vyplýva, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby bola zamietnutá. Okresný súd dospel k záveru, že dôvody väzby podľa § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku naďalej trvajú. Dôvodnosť podozrenia zo spáchania skutku, pre ktorý je sťažovateľ stíhaný, vyplýva zo zabezpečených svedeckých výpovedí a z listinných dôkazov nachádzajúcich sa vo vyšetrovacom spise. Vzhľadom na charakter spáchaného trestného činu dospel okresný súd k záveru, že hoci dôkazy v prípravnom konaní už bolo zabezpečené, neboli však ešte vykonané na hlavnom pojednávaní, a preto znamenajú naďalej konkrétnu skutočnosť odôvodňujúcu obavu z kolúzie. Pokiaľ sťažovateľ alternatívne žiadal aj o nahradenie väzby prijatím sľubu, o tejto jeho žiadosti súd nerozhodoval, keďže vzhľadom na ustanovenie § 73 ods. 1 Trestného poriadku je nahradenie väzby sľubom v prípade kolúznej väzby vylúčené.

Zo sťažnosti sťažovateľa podanej jeho obhajcom 19. decembra 2003 proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003, obsahujúcej trinásť strán, vyplýva, že uznesenie považuje za nesprávne. Poukazuje na to, že skutočnosti zistené v prípravnom konaní sú pre účely súdneho konania procesne zabezpečené a použiteľné, čo vylučuje kolúziu. Žiaden iný dôvod okresný súd neuvádza. Neexistujú ani konkrétne skutočnosti, ktoré by tvrdenú obavu z kolúzie konkrétne odôvodňovali. Poukazuje ďalej na

to, že skutok, za ktorý je stíhaný, nemôže byť trestným činom sprenevery. Okresný súd k tejto námietke žiadne stanovisko nezaujal, hoci sťažovateľ na ňu poukázal už v žiadosti. Uznesenie je nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie. V uznesení chýba výrok týkajúci sa alternatívnej žiadosti o nahradenie väzby sľubom. V tejto súvislosti sťažovateľ znova opakuje argumentáciu uvedenú v žiadosti. Napokon namieta, že o jeho žiadosti bolo okresným súdom rozhodnuté na neverejnom zasadnutí, v dôsledku čoho nemal možnosť osobne sa pred súdom vyjadriť a obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu, čo znamená porušenie práva vyplývajúceho z čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ďalšie námietky sťažovateľa sa týkajú porušenia práv, vo vzťahu ku ktorým ústavný súd sťažnosť v rámci predbežného prerokovania už odmietol.

Z predkladacej správy okresného súdu sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 22. decembra 2003 vyplýva, že sťažnosť so spisom bola krajskému súdu doručená 31. decembra 2003.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 21 Tpo 64/03 z 9. januára 2004 vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 bola zamietnutá. Podľa názoru krajského súdu sťažnosť nebola dôvodná. Dôvod väzby podľa § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku naďalej reálne existuje. Krajský súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľa, podľa ktorého dôvod kolúznej väzby už netrvá. Predovšetkým je podstatné, že vyšetrowanie naďalej plynulo prebieha, pričom ide o veľmi rozsiahle vyšetrowanie. Práve spôsob páchania trestného činu, jeho zakrývanie a postavenie jednotlivých obvinených vrátane sťažovateľa v ňom opodstatňuje stále reálnu obavu, že v prípade prepustenia z väzby by sťažovateľ pôsobil na svedkov a spoluobvinených, resp. ináč by maril objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. I naďalej sú platné závery z predchádzajúceho rozhodnutia z 29. októbra 2003. Vzhľadom na to, že sťažovateľ je stíhaný pre trestný čin uvedený v § 62 ods. 1 Trestného zákona, je zo zákona vylúčené, aby súd mohol prijať písomný sľub ako náhradu za väzbu. Túto skutočnosť krajský súd uviedol už aj vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí. Rovnako aj väzobný dôvod podľa § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vylučuje nahradenie väzby sľubom. Preto ani krajský súd rovnako ako okresný súd o prijatí sľubu nerozhodoval.

Z poznámky na referáte predsedu senátu krajského súdu z 15. januára 2004 vyplýva, že uznesenie krajského súdu bolo písomne vyhotovené a odoslané okresnému súdu 16. januára 2004. Spis sa vrátil okresnému súdu 20. januára 2004.

Z uznesenia krajskej prokuratúry č. k. 1 Kv 59/02-1492 z 22. januára 2004 vyplýva, že sťažovateľ bol prepustený na slobodu. Podľa názoru krajskej prokuratúry boli v doterajšom priebehu vyšetrovania vypočutí už všetci svedkovia participujúci na trestnej činnosti a boli vykonané i ostatné vyšetrovacie úkony bezprostredne sa vzťahujúce na osobu sťažovateľa. Dňa 21. januára 2004 bol ako svedok vypočutý aj J. Š. Vzhľadom na tieto skutočnosti dosiaľ trvajúci dôvod kolúznej väzby už pominul.

Zo spisu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 67/03 vyplýva, že sťažovateľ už podal v tejto trestnej veci sťažnosť ústavnému súdu, a to v súvislosti s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 72/02 zo 16. januára 2003 o vzatí do väzby. Uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 67/03-33 z 26. marca 2003 bola sťažnosť odmietnutá v časti, v ktorej sťažovateľ namietal dôvodnosť uvalenia väzby.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1 (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (...).

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (...).

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. (...)

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanovením odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím (...), má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

- c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu (...),
- d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov (...).

K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 4 v spojení s čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy nedoručením stanoviska krajskej prokuratúry sťažovateľovi a rozhodnutím o žiadosti sťažovateľa bez jeho výsluchu

Sťažovateľ namieta, že hoci podal žiadosť o prepustenie z väzby krajskej prokuratúre, ktorá preto dôvody jeho žiadosti poznala, nebolo mu stanovisko krajskej prokuratúry k tejto žiadosti doručené, ba nebolo mu oznámené ani to, že krajská prokuratúra sama žiadosti nevyhovela a túto predložila na rozhodnutie okresnému súdu. Okresný súd a rovnako aj krajský súd nepovažovali za potrebné doručiť toto stanovisko sťažovateľovi a navyše o žiadosti rozhodli na neverejnom zasadnutí, teda bez účasti sťažovateľa a jeho obhajcu. Došlo tým k porušeniu práva na spravodlivý proces najmä vzhľadom na požiadavku kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní.

Podľa názoru krajského súdu Trestný poriadok neukladá prokurátorovi povinnosť doručiť obvinenému stanovisko k jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Okrem toho v takýchto prípadoch prokurátor ani nezvykne podávať vyjadrenie, pretože iba predloží súdu žiadosť o prepustenie z väzby s tým, že sám jej nevyhovela. Z tohto dôvodu súdy ani nemali čo sťažovateľovi doručovať. Keďže podľa platného Trestného poriadku o žiadosti o prepustenie z väzby sa rozhoduje tak v prvostupňovom, ako aj v druhostupňovom konaní na neverejnom zasadnutí, v súlade so zákonom neboli prítomní nielen sťažovateľ a jeho obhajca, ale ani prokurátor.

Súdne konanie v súvislosti s rozhodovaním o zákonnosti väzby musí poskytovať určité garancie procesnej povahy, ktoré sú vyjadrené v čl. 6 ods. 1 dohovoru. So zreteľom na to, že čl. 6 ods. 1 dohovoru sa nevzťahuje na konanie a rozhodovanie o väzbe, procesné

záruky uvedené v odseku 1 nemožno bez ďalšieho uplatniť aj v prípade čl. 5 ods. 4. Z doterajšej judikatúry však vyplýva, že určité základné procesné záruky sa musia poskytovať aj v konaní podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, i keď nemusia byť nutne rovnaké ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 6 ods. 1 dohovoru pri rozhodovaní vo veci samej. V každom prípade musí mať osoba vo väzbe možnosť predložiť argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe, pričom judikatúra sa prikláňa k tomu, že obvinený musí byť súdom vypočutý. Vždy musí byť zaručená kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní. Zabezpečenie reálnej kontradiktórnosti konania znamená napríklad právo na prístup ku spisom, bez ktorého obvinený nemôže dostatočne prezentovať svoje argumenty (de Wilde c. Belgicko, s. 41, § 76; Trzaska c. Poľsko z 11. júla 2000, Lanz c. Rakúsko z 30. apríla 2002, Wloch c. Poľsko z 19. októbra 2000).

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ plne využil svoje právo predložiť súdu argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe, keďže prostredníctvom svojho obhajcu podal skutkovo i právne vyčerpávajúcu, veľmi obsažnú a kvalifikovanú žiadosť o prepustenie z väzby. Rovnakým spôsobom sa vyjadril aj v opravnom konaní. Preto v tomto konkrétnom prípade skutočnosť, že sťažovateľ nebol okresným súdom, ale ani krajským súdom osobne vypočutý, sama osebe neznamená porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Iná je situácia vo vzťahu ku skutočnosti, že sťažovateľovi nebolo doručené stanovisko krajskej prokuratúry z 25. novembra 2003 v súvislosti s jeho žiadosťou o prepustenie z väzby.

Nemožno v tomto smere súhlasiť s krajským súdom, podľa ktorého nejde o stanovisko. V skutočnosti totiž krajská prokuratúra navrhla žiadosť sťažovateľa zamietnuť „z dôvodov uvedených v mojom návrhu na predĺženie lehoty väzby z 11. 11. 2003“. To znamená, že popri procesnom návrhu na zamietnutie žiadosti poskytla krajská prokuratúra aj stručné odôvodnenie poukazujúce na iné jej procesné podanie.

Ústavný súd považuje v tejto súvislosti za potrebné poukázať na to, že právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Pritom nie je podstatné, či podľa názoru krajskej prokuratúry alebo všeobecného súdu ide o podanie skutkovo a právne významné alebo bezvýznamné, pretože túto skutočnosť posudzuje výlučne druhý účastník konania. Ten rozhodne o tom, aké stanovisko zaujme (mutatis mutandis I. ÚS 230/03). Porušenie tohto práva treba považovať za porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ktoré musí byť dodržiavané nielen v konaní vo veci samej, ale aj v rámci preskúmania dôvodnosti väzby. Porušenie tohto práva nadobúda na význame v danom konkrétnom prípade aj tým, že všeobecné súdy sťažovateľa osobne nevypočuli v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že nedoručením stanoviska krajskej prokuratúry sťažovateľovi došlo k porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru [bod 1a) výroku].

Pokiaľ sťažovateľ namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy v súvislosti s nedoručením stanoviska krajskej prokuratúry, nebolo možné sťažnosti vyhovieť, lebo ustanovenie čl. 5 ods. 4 dohovoru je v pomere špeciality vo vzťahu ku všeobecnému ustanoveniu čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) dohovoru. Rovnako aj uvedené ustanovenia ústavy sú všeobecnými ustanoveniami, ktoré platia spravidla pre konanie vo veci samej, nie teda pre konanie o väzbe. Tejto časti sťažnosti preto nebolo možné vyhovieť (bod 3 výroku).

Rovnako nebolo možné vyhovieť ani požiadavke na vyslovenie porušenia čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy vo vzťahu ku skutočnosti, že všeobecné súdy rozhodli o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby bez jeho výsluchu, a to z dôvodov uvedených vyššie (bod 3 výroku).

**K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 3 dohovoru, ako aj čl. 17 ods.1, 2 a 5 ústavy
v súvislosti s nerozhodnutím o alternatívnej žiadosti sťažovateľa o prepustenie
z väzby na základe sľubu**

Sťažovateľ namieta, že hoci pre prípad nevyhovenia žiadosti o prepustenie z väzby požiadal alternatívne aj o nahradenie väzby sľubom, všeobecné súdy túto alternatívnu žiadosť meritórne neskúmali. Pritom bolo ich povinnosťou prednostne aplikovať druhú vetu čl. 5 ods. 3 dohovoru zaručujúcu väčší rozsah práva než vnútroštátne právo.

Podľa názoru krajského súdu bol postup správny, lebo platný Trestný poriadok v danom prípade prepustenie na základe prijatia sľubu neumožňoval. K tvrdeniu sťažovateľa o prednostnej aplikácii dohovoru sa krajský súd nevyjadril.

Z doterajšej judikatúry k druhej vete čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorá sa vytvárala postupne, vyplýva, že prepustenie na základe záruky je len možnosťou, a nie oprávnením osoby pozbavenej osobnej slobody. Pri posudzovaní jej opodstatnenosti má záruka prednosť pred pokračovaním väzby. Uplatňuje sa nielen v prípade takzvanej útekovej väzby, ako by tomu nasvedčovala formulácia účelu tejto záruky (zabezpečenie prítomnosti na pojednávaní), ale je možné ňou nahradiť aj väzbu realizovanú na základe iných dôvodov. V rozpore s dohovorom by bolo, ak by vnútroštátne právo vylučovalo v prípade niektorých trestných činov vôbec možnosť záruky (Caballero c. Spojené kráľovstvo z 8. februára 2000, S. B. C. c. Spojené kráľovstvo z 19. júna 2001).

Pokiaľ ide o výklad samotného pojmu „záruka“ v zmysle čl. 5 ods. 3 dohovoru, z doterajšej judikatúry treba vyvodiť, že má autonómny obsah, ktorý je nezávislý od terminológie používanej vo vnútroštátnom práve. Zárukou treba rozumieť akýkoľvek prostriedok prípustný podľa vnútroštátneho práva, ktorý je miernejší ako obmedzenie osobnej slobody a ktorý je zároveň spôsobilý zabezpečiť účasť obvineného na pojednávaní. Spravidla ide o peňažnú záruku (kauciu), ale aj o iné formy záruk, napríklad odovzdanie cestovného pasu (Stögmüller c. Rakúsko z 10. novembra 1969), stanovenie povinnosti mať stále bydlisko, hlásiť sa v pravidelných intervaloch atď.

Z ustanovenia § 73 a § 73a Trestného poriadku vyplýva, že slovenské právo pozná tri miernejšie prostriedky, ktorými možno nahradiť väzbu. Ide o nahradenie väzby zárukou (§ 73 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku), sľubom (§ 73 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku) a peňažnou zárukou (§ 73a ods. 1 Trestného poriadku). Ani jeden z týchto prostriedkov nie je možné použiť v prípade kolúznei väzby podľa § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a ani v prípade trestných činov vymenovaných v ustanovení § 62 ods. 1 Trestného zákona (§ 73 ods. 3 a § 73a ods. 1 Trestného poriadku).

Podľa názoru ústavného súdu tak záruku podľa § 73 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ako aj sľub podľa § 73 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a napokon aj peňažnú záruku podľa § 73a ods. 1 Trestného poriadku treba považovať vzhľadom na sledovaný účel za záruku v zmysle čl. 5 ods. 3 druhej vety dohovoru.

Podľa čl. 154c ods. 1 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti ústavného zákona č. 90/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Argumenty sťažovateľa treba považovať za správne.

Hoci Trestný poriadok možnosť nahradenia väzby sľubom v prípade sťažovateľa vylučuje, ustanovenie druhej vety čl. 5 ods. 3 dohovoru to umožňuje. Bolo preto povinnosťou všeobecných súdov pri rozhodovaní o alternatívnej žiadosti sťažovateľa namiesto ustanovenia § 73 ods. 1 a 3 Trestného poriadku aplikovať druhú vetu čl. 5 ods. 3 dohovoru, keďže toto ustanovenie zabezpečuje väčší rozsah základného práva. Zároveň to znamená, že všeobecné súdy mali alternatívnu žiadosť sťažovateľa meritórne preskúmať. Pokiaľ tak neurobili, porušili tým čl. 5 ods. 3 dohovoru [bod 1b výroku].

V tejto súvislosti je potrebné ešte uviesť, že z formálneho hľadiska možno súhlasiť s tvrdením okresného súdu a krajského súdu, že o alternatívnej žiadosti sťažovateľa

nerozhodovali. Je totiž naozaj pravdou, že výrok právoplatného uznesenia sa o tejto žiadosti vôbec nezmieňuje. Z odôvodnenia však vyplýva, že vzhľadom na ustanovenie § 73 ods. 1 a 3 Trestného poriadku v spojení s ustanovením § 62 ods. 1 Trestného zákona považovali všeobecné súdy prijatie sľubu v prípade sťažovateľa za nemožné. Fakticky preto o alternatívnej žiadosti rozhodli, a to jednoznačne v neprospech sťažovateľa. Keďže sťažovateľ bol už medzičasom prepustený na slobodu, neprichádza už do úvahy, aby bola jeho alternatívna žiadosť znova skúmaná. Išlo by totiž o posudzovanie dôvodnosti väzby so spiatočnými účinkami. Podľa názoru ústavného súdu o väzbe možno rozhodovať len pro futuro (mutatis mutandis I. ÚS 87/04). Zároveň to znamená, že došlo ku definitívnemu popretiu práva sťažovateľa podľa druhej vety čl. 5 ods. 3 dohovoru.

„Článok 17 ods. 2 ústavy obsahuje pri väzbe také práva, akými sú napríklad: právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť v zákonom určených prípadoch podmienené zárukou“ (III. ÚS 7/00).

Z citovaného právneho názoru ústavného súdu vyplýva, že čl. 17 ústavy zahrňuje v sebe v podstate všetky práva, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. V čase formulovania tohto názoru vo vzťahu ku druhej vete čl. 5 ods. 3 dohovoru ešte z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nebolo jasné, či je prípustné vo vnútroštátnom práve vylúčiť z možnosti prepustenia na záruku niektoré trestné činy, resp. niektoré dôvody väzby. Preto možnosť prepustenia na záruku bola viazaná na zákonom určené prípady. Keďže v súčasnosti je už jednoznačné, že z pôsobnosti druhej vety čl. 5 ods. 3 dohovoru vnútroštátne právo nemôže vylúčiť niektoré trestné činy, resp. niektoré dôvody väzby, je ústavný súd toho názoru, že čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy zahrňuje v sebe aj možnosť prepustenia počas konania podmieneného zárukou. Zároveň to znamená, že popri porušení čl. 5 ods. 3 dohovoru došlo aj k porušeniu čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy [bod 1b) výroku].

K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 3 dohovoru, ako aj čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 21 Tpo 64/03 z 9. januára 2004 nedošlo k prepusteniu sťažovateľa z väzby, a k namietanému porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1 a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy tým, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 21 Tpo 64/03 z 9. januára 2004 nebolo dostatočne zdôvodnené

Sťažovateľ v oboch súvislostiach v podstate zhodne namieta, že neboli dôvody ďalej ho držať vo väzbe. Neexistovali ani dôkazy o tom, že by sa sťažovateľ dopustil trestného činu, ale ani dôkazy o dôvodnosti obavy z kolúzie.

Podľa názoru predsedu krajského súdu uznesenia boli zdôvodnené v súlade so zákonom a dôvody väzby trvali.

„Náleží predovšetkým vnútroštátnym súdom dbať o to, aby doba väzby neprekročila primeranú hranicu. Za tým účelom im patrí skúmať všetky okolnosti spôsobilé potvrdiť alebo vyvrátiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o žiadostiach obvineného o prepustenie z väzby. Trvanie dôvodného podozrenia, že obvinený spáchal trestný čin, je *conditio sine qua non* zákonnosti pokračovania väzby, ale po uplynutí určitého času táto podmienka už nestačí. Súd potom musí zistiť, či iné dôvody naďalej ospravedlňujú pozbavenie slobody. Ak sú tieto dôvody relevantné a dostačujúce, potom treba skúmať, či orgány činné v trestnom konaní postupujú vo veci samej s osobitnou starostlivosťou a urýchlením“ (Toth c. Rakúsko z 12. decembra 1991).

„Požiadavka, aby vzhľadom na všetky okolnosti prípadu trvanie väzby neprekročilo nevyhnutnú dobu, vyžaduje preveriť nielen existenciu a relevantnosť dôvodov väzby, ale aj doterajší postup orgánov činných v trestnom konaní. Právo na osobnú slobodu

zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy môže byť totiž porušené aj tým, že orgány činné v trestnom konaní nepostupujú v trestnom konaní v čase, keď je obvinený vo väzbe, s osobitnou starostlivosťou a urýchlením“ (II. ÚS 55/98).

Z uvedených stanovísk možno vyvodit', že podľa slovenského práva v prípade dlhšie trvajúcej väzby musia byť splnené štyri podmienky. Musí existovať po formálnej stránke uznesenie o vznesení obvinenia. Po materiálnej stránke sa vyžaduje existencia kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku, za ktorý je vznesené obvinenie. Musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa § 67 ods. 1 Trestného poriadku. Napokon musí byť splnená podmienka, aby orgány činné v trestnom konaní vo veci samej postupovali s osobitnou starostlivosťou a urýchlením.

Sťažovateľ tak dôvodnosť väzby, ako aj kvalitu odôvodnenia uznesení všeobecných súdov namieta jednak z pohľadu existencie kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku, za ktorý bolo voči nemu vznesené obvinenie, a jednak z pohľadu existovať väzobného dôvodu podľa § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Ústavný súd zdôrazňuje, že uznesenia okresného súdu a krajského súdu treba považovať za jeden celok a tak ich skúmať.

V súvislosti s existenciou kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku poukazujú všeobecné súdy na svedecké výpovede a listinné dôkazy, ktoré dôvodnosť podozrenia preukazujú.

Pokiaľ ide o obavu z kolúzie podľa § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, práve spôsob páchania trestného činu, jeho zakrývanie a postavenie jednotlivých obvinených vrátane sťažovateľa odôvodňuje podľa všeobecných súdov stále reálnu obavu, že v prípade prepustenia z väzby by sťažovateľ pôsobil na svedkov a spoluobvinených, resp. ináč by maril objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Vo vzťahu k otázke, či sa trestnému stíhaniu venuje zo strany kompetentných orgánov osobitná starostlivosť a či konajú urýchlene, poukazujú všeobecné súdy na to, že

ide o veľmi rozsiahle vyšetrowanie, ktoré plynulo prebieha. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že rýchlosť vyšetrowania sťažovateľ vôbec ani nenamietal.

Argumentáciu všeobecných súdov treba považovať za dostačujúcu. Podľa názoru ústavného súdu použité argumenty vyhovujú požiadavkám kladeným tak ustanovením čl. 5 ods. 3 dohovoru, ako aj ustanoveniami čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy. Ústavný súd poukazuje v tejto súvislosti aj na odôvodnenie uznesenia okresného súdu sp. zn. 5 Tp 135/03 z 21. novembra 2003 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 48/03 z 9. januára 2004, ktorými bola väzba sťažovateľa predĺžená do 29. februára 2004 na základe návrhu krajskej prokuratúry. V tomto konaní skúmali totiž všeobecné súdy v podstate totožnú otázku. Dospeli pritom k záveru, že zadovážené dôkazy osvedčujú dôvodné podozrenie zo spáchania skutku sťažovateľom. Keďže treba vypočúť obvinených k niektorým zabezpečeným dôkazom a tiež vykonať výsluchy svedkov a konfrontácie, je naďalej daná obava z kolúzie. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej skutok, za ktorý je stíhaný, nemôže byť trestným činom sprenevery, treba uviesť, že predmetom trestného stíhania je skutok uvedený v uznesení o vznesení obvinenia. Právna kvalifikácia tohto skutku môže a nemusí byť v ďalšom priebehu trestného konania akceptovaná.

Ani uznesenie krajskej prokuratúry z 15. januára 2004, ktorým bol sťažovateľ prepustený z väzby, záverom všeobecných súdov neprotirečí, keď konštatuje, že vyšetrowanie vo vzťahu ku sťažovateľovi už bolo ukončené, a preto obava z kolúzie už nie je daná.

Nebolo preto možné sťažnosti v tejto časti vyhovieť (bod 3 výroku).

K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru, ako aj čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby bolo rozhodnuté s priet'ahmi

Sťažovateľ namieta, že konanie o jeho žiadosti na okresnom súde trvalo dvadsaťtri dní a na krajskom súde štyridsaťjeden dní vrátane doručenia uznesenia. Táto doba je neprímeraná, čo znamená porušenie práva na urýchlené rozhodovanie o väzbe, ako aj práva na periodickú kontrolu dôvodnosti ďalšieho trvania väzby.

Podľa názoru predsedu krajského súdu všeobecné súdy konali bez prietáhov a čo najrýchlejšie.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že väzba má mať striktne obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „à bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55).

Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť pozbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock c. Slovinsko, rozhodnutie z 28. novembra 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. decembra 2000, § 33 - 36).

„Právo na súdnu ochranu v súvislosti s periodickým skúmaním dôvodnosti väzby, ako aj právo na urýchlené skúmanie dôvodnosti väzby sú obsiahnuté v čl. 17 ods. 2 ústavy. Preto toto ustanovenie je v pomere špeciality k všeobecným ustanoveniam čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy“ (mutatis mutandis I. ÚS 224/03).

Ústavný súd predovšetkým poukazuje na to, že jeho prieskumná právomoc v tejto veci je vymedzená uznesením č. k. I. ÚS 10/04-76 z 9. júna 2004, podľa ktorého bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie iba vo vzťahu k údajným prietáhom v konaní na krajskom súde.

Vzhľadom na takto vymedzený predmet skúmania treba poukázať na to, že sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 spolu so spisom bola krajskému súdu doručená 31. decembra 2003. Krajský súd rozhodol o sťažnosti

9. januára 2004. Uznesenie krajského súdu bolo písomne vyhotovené a odoslané späť okresnému súdu spolu so spisom 16. januára 2004, pričom na okresný súd došlo 20. januára 2004. Uznesenie krajského súdu bolo doručované prostredníctvom okresného súdu, teda už mimo pôsobnosti krajského súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti konanie na krajskom súde trvalo od 31. decembra 2003 do 16. januára 2004, teda celkom sedemnásť dní. Túto dobu považuje ústavný súd za primeranú a zodpovedajúcu zásadám citovaným vyššie. Je tomu tak o to viac, že 9. januára 2004 rozhodoval krajský súd nielen o tejto sťažnosti, ale aj o ďalších dvoch sťažnostiach sťažovateľa, ktoré smerovali jednak voči uzneseniu okresného súdu o námietke zaujatosti sudkyne okresného súdu, jednak aj voči uzneseniu okresného súdu o predĺžení väzby na základe návrhu prokurátora.

Preto nebolo možné vyhovieť ani námietke pomalého rozhodovania, ale ani námietke porušenia práva na periodickú kontrolu väzby zo strany krajského súdu (bod 3 výroku).

K ostatným výrokom nálezu

Sťažovateľ požadoval, aby ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 21 Tpo 64/03 z 9. januára 2004.

Hoci ústavný súd vyslovil porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru tým, že sťažovateľovi nebolo doručené stanovisko krajskej prokuratúry k jeho žiadosti o prepustenie z väzby, a porušenie čl. 5 ods. 3 dohovoru, ako aj čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy nerozhodnutím o alternatívnej žiadosti o prepustenie z väzby na základe sľubu, nevidel dôvod na zrušenie uznesenia.

Porušenie práva sťažovateľa na doručenie stanoviska krajskej prokuratúry v konečnom dôsledku nemalo vplyv na vecnú správnosť uznesenia krajského súdu. Preto ani nemohlo byť dôvodom na zrušenie tohto uznesenia.

Keďže vo výrokovej časti uznesenia okresného súdu sp. zn. 5 Tp 145/2003 z 9. decembra 2003 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 21 Tpo 64/03 z 9. januára 2004 sa nerozhodovalo o alternatívnej žiadosti o prepustenie z väzby na základe sľubu, ani porušenie čl. 5 ods. 3 dohovoru a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy nerozhodnutím o tejto žiadosti nemohlo vyvolať potrebu zrušenia uznesenia krajského súdu.

Nebolo teda možné vyhovieť požiadavke sťažovateľa na zrušenie uznesenia (bod 3 výroku).

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 200 000 Sk.

Podľa názoru ústavného súdu priznanie primeraného finančného zadost'učinenia prichádza spravidla do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody už nie je už možné napraviť. To znamená, že neprichádza do úvahy zrušenie rozhodnutia alebo opatrenia, resp. uvedenie do pôvodného stavu (I. ÚS 15/02).

Napriek vyššie citovanej zásade v danom prípade ústavný súd nepovažoval za súladné s princípom spravodlivosti priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie. Vychádzal pritom z toho, že v oboch prípadoch, v ktorých bolo vyslovené porušenie základných práv sťažovateľa, postupovali všeobecné súdy v súlade s platným Trestným poriadkom (*lege artis*). Vo vzťahu k vyslovenému porušeniu práva na rozhodnutie o prepustení z väzby na základe sľubu treba navyše uviesť, že v danom prípade bol rozhodujúci výklad čl. 5 ods. 3 druhej vety dohovoru, pre ktorý je príslušný Európsky súd pre ľudské práva. Tento výklad sa postupne vyvíjal a len v dobe relatívne nedávnej dospel k záverom, ktoré ústavný súd vyššie uviedol. Preto by nebolo spravodlivé za danej situácie priznať sťažovateľovi právo na primerané finančné zadost'učinenie. Z rovnakých dôvodov už samotné vyslovenie porušenia základných práv považoval ústavný súd za postačujúce (bod 3 výroku).

Sťažovateľ požadoval tiež náhradu trov právneho zastúpenia za 3 úkony a za 3 režijné paušály s 19 % zvýšením o daň z pridanej hodnoty v celkovej sume

146 355,70 Sk. Pri formulovaní tejto požiadavky vychádzal zrejme z ustanovenia § 17 ods. 4 advokátskej tarify o spojení viacerých nárokov do jedného konania.

Ústavný súd priznal odmenu po 4 534 Sk za prevzatie a prípravu zastupovania, za spísanie sťažnosti a za spísanie stanoviska k vyjadreniu krajského súdu, ďalej režijný paušál 136 Sk za 3 vyššie uvedené úkony a napokon 19 % daň z pridanej hodnoty. Po zaokrúhlení je náhrada odmeny za právne služby 16 680 Sk. Túto sumu zaplatí krajský súd (bod 2 výroku). Pritom ústavný súd sa nemohol stotožniť s názorom sťažovateľa, lebo v danom prípade nejde o spojenie viacerých vecí.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2004